

му липсва система. А за панахидата, много хубаво каза, Всички да отслужимъ една панахида на миналото, за да захвемъ съ празника на настоящето. Една панахида на всичко лошо, за да бликнатъ лъчи... лъчи... Да, да, тя би била, една дѣйствително радостна панахида.

/Влиза Андрей той е съ твърде енергично лице. Цялата му физиономия, макаръ и измъченъ лъха творческа бодростъ/

АНДРЕЙ. О-ооо, страшно мирише на тамянь./прави комична гримаса, като чели мирише въздуха на стаята/ Добро утро.

/Елена и Лилия ошудено миришатъ/

ЕЛЕНА. На тамянь?

ЛИЛИЯ. На тамянь?!

АНДРЕЙ./смѣе се/ Да, където има панахида, има и тамянь, нали?

ЛИЛИЯ. Ти се шегувашъ Андрей, а мама така хубаво каза... И азъ вървамъ. Ти вървашъ ли? Сега всичко ще се промѣни, ще бликне слънце прѣвъ прозорцитѣ.

ЕЛЕНА./съ страхлива нежностъ/ Стига Лили, ти не го оставяшъ той да разправя. Е, кажи какъ си моя загубено момче?

АНДРЕЙ. Великолепно! Тука е много приятно. Какъ блѣсти небето!... И ако да не беше толкова хубаво въ стаята, може би сърцето ми съвсѣмъ щеше да се разтвори.

ЕЛЕНА. Защо слагашъ таково условие?

АНДРЕЙ. Защо ли? Но... това после... по късно... Кой знае- сигурно още не съмъ привикналъ./разхожда се изъ стаята/

ЛИЛИЯ./неочаквано поривисто/ Андрей, разкажи не